

מסכת תרומות

פרק ט

א. הזורע תרומה, שוגג, יופך. ומזיד, יקיים. אם הביאה שלישי,

בין שוגג בין מזיד, יקיים. ובכשפסח, מזיד, יופך:

ב. וחיבת בלקט ובשכחה ובפאה. ועניי ישראל ועניי כהנים,

מלקטים. ועניי ישראל, מוכרין את שלקתם לכהנים בדמי תרומה,

והדמים שלקתם. רבי טרפון אומר, לא ילקטו אלא עניי כהנים,

שלא ישכחו ויתנו לתוך פיהם. אמר לו רבי עקיבא, אם כן, לא

ילקטו אלא טהורים:

ג. וחיבת במעשרות ובמעשר עני, ועניי ישראל ועניי כהנים

נוטלים, ועניי ישראל מוכרין את שלקתם לכהנים בדמי תרומה,

והדמים שלקתם. החובט משבח. והדש פיצד יעשה, תולה כפיפות

בצוארי בהמה ונותן לתוכן מאותו המין, נמצא לא זומם את

הבהמה ולא מאכיל את התרומה:

ד. גדולי תרומה, תרומה. וגדולי גדולין, חלין. אבל הטבל ומעשר ראשון וספיחי שביעית ותרומת חוצה לארץ והמזמזע והבכורים, גדוליהן, חלין. גדולי הקדש ומעשר שני, חלין, ופודה אותם בזמן זרעם:

ה. מאה לגנה של תרומה ואחת של חלין, כלן מתרין בדבר שזרעו כלה. אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו מאה של חלין ואחת של תרומה, כלן אסורין:

ו. הטבל, גדוליו מתרין בדבר שזרעו כלה. אבל בדבר שאין זרעו כלה, גדולי גדולין, אסורין. איזהו דבר שאין זרעו כלה, כגון הלוי והשום והבצלים. רבי יהודה אומר, השום, כשעורים:

ז. המנכש עם הנכרי בחסיות, אף על פי שפרותיו טבל, אוכל מהם עראי. שתילי תרומה שנטמאו, שתלן, טהרו מלטמא, ואסורין מלאכל עד שיגם את האכל. רבי יהודה אומר עד שיגם וישנה: